

fliffet Sagsfører har faaet overdraget et Hverv af det Offentlige, bør han ikke kunne hentytte dette offentlige Hverv til at skaffe sig et Vederlag ud over, hvad der er fuld Betaling. Derfor maa det ganske billiges, naar Lovforslaget indeholder et saadant Forbud. Skulde Paragrafen efter Mindretallets Indstilling blive strøgen, saa er det derimod at forudsæ, at den tidligere Ufsik vil føre til, at selv den hæderlige og samvittighedsfulde Sagsfører under Paavirkning af den Praxis, der en Gang har uddannet sig, vil vedblive at lade sig meddele Extrabetaling af Parten; men deraf vil det da ogsaa meget let blive Følgen, at der udviker sig en almindelig Ufskuelse om, at man maa give den beskikkede Sagsfører Extrabetaling, hvis man vil have sin Sag behørig ført, og det er dog klart, at det er en Forestilling, som Sagsførerstanden allermindst kunde være tjent med. Fra Mindretallets Side er der anført nogle Grunde til Støtte for at stryge Paragrafen, men jeg kan ikke skjønne, at disse have Stort paa sig. Der siges saaledes af Mindretallet, at Paragrafen vil staa uden Betydning overfor den mindre hæderlige og samvittighedsfulde Sagsfører. Meningen er altsaa den, at denne ikke vil lade sig afholde af Paragrafens Bestemmelser fra at lade sig give Extrabetaling. Ja, det er ikke Andet, end hvad der kan siges med Hensyn til enhver Straffebestemmelse, at den ikke gjør det umuligt at begaa Forbrydelsen, men dette kan ikke siges mere om denne Bestemmelse, end om enhver anden. Bestemmelsen vil ligesuldt have sin Betydning, idet den uhæderlige Sagsfører vil vide med sig selv, at han, hvis han ikke desto mindre modtager et Extravederlag, er udsat for at blive opdaget og straffet og komme til at staa som en Lovovertræder. Der er dernæst af Mindretallet henvisst til, at der her jo kan er Tale om frivillighed og Gaver, og at det ikke kan vække nogen Betænkelighed, idet Parten af Bestemmelsen i § 1 veed, at han ikke er forpligtet til at erlægge nogen saadan. Jeg kan imidlertid heller ikke se, at dette Argument siger Meget, thi skulde det først blive den almindelige Forestilling, at det er nødvendigt for at faae en Sag ordentlig behandlet at give Extrasalær, saa har naturligvis Frivilligheden ikke stor Betydning. Forskjellen mellem, om man lader § 3 blive staaende eller lader den gaa ud, er simpelthen den, at, hvis den bliver strøget, er man udsat for, at det Misbrug, som skal forebygges, bliver almindeligt, saa at saa vel hæderlige som mindre hæderlige Sagsførere lade sig give Extrabetaling. Hvis derimod Forbudet bliver staaende, er det, man er udsat for, kun det, at Loven undtagelsesvis bliver overtraadt af den Uhæderlige, og derfor er naturligvis Straffebestemmelsen Korrektiv. Det kan ikke negtes, at der kan tænkes enkelte Tilfælde, hvor der kunde være særlig Grund for en Part til at give sin beskikkede Sagsfører

Extrasalær, f. Ex. naar hans Sag var bleven behandlet ekstra godt eller med særlig Omhyggelighed; men for disse Tilfælde aabner jo ogsaa § 3 ved sine Bestemmelser Udgang for Parten til at honorere Sagsføreren, som han maatte synes, idet han kan henvende sig til Justitsministeriet om at faae Tilladelse dertil. Det vil vist ikke let ske, at en saadan Tilladelse skulde blive negtet, og omvendt vil den Omstændighed, at man skal have Justitsministeriets Samtykke, vistnok være et aldeles betryggende Korrektiv mod Misbrug. Kun i de Tilfælde, hvor den beskikkede Sagsfører ikke nedlægger Paastand paa Salær og derved giver tilkjende, at han ikke vil benytte den Ret, § 1 hjemler ham til at faae Salær, er Bestemmelsen i § 3 ikke anvendelig. Det vil da naturligvis staa ham frit for ved Forhandling med Parten at enes med denne om, hvilket Vederlag han skal have for sin Ueilighed. Udvalget har derfor ogsaa tillet et hertil sigtende Endringsforslag.

Som af Udvalgsbetænkningen vil ses, har Udvalget endvidere forhandlet om et Spørgsmaal, der staaar i nogen Forbindelse med det Foreliggende, nemlig Spørgsmaalet om Godtgjørelser for de beskikkede Sagsførere af de positive Udgifter, de have haft, uden at denne Forhandling imidlertid har ført til nogen Indstilling. Sammenhængen med, at Udvalget har taget dette Spørgsmaal under Behandling, er følgende. Bestyrelserne for Sagsførereforeningerne, for den kjøbenhavnske og for den almindelige Sagsførereforening, henvendte sig til Udvalget og anmodede det om at faae Leilighed til ved Delegerede at fremsføre nogle Betragtninger over Lovforslaget. Udvalget holdt derefter et Møde, hvor Delegerede fra begge Sagsførereforeninger vare til Stede og fremkom med de Betragtninger, som Lovforslaget kunde give dem Anledning til, og med det Samme anmodede de Udvalget om at tage under Overveelse, om der ikke turde være Grund til at optage nogle positive Bestemmelser om, at de beskikkede Sagsførere skulde have deres positive Udgifter godtgjorte. De beskikkede Sagsførere have jevnlig en hel Del positive Udgifter, saasom Reisedgifter, Udgifter til Porto, til Oversættelse af Dokumenter, der ere affattede i fremmede Sprog, til Tilvebringelsen af Situationskort, til Bekjendtgjørelserne m. m. Udvalget tog Spørgsmaalet under Behandling, men kom til det Resultat, at det ikke burde gjøre nogen Indstilling i saa Henseende. Med Hensyn til nogle af de omhandlede Omkostninger indeholder den nuværende Lovgivning positive Bestemmelser, saaledes med Hensyn til Godtgjørelsen af Reiseudgifter, hvorunder falder Dietspørgsmaalet. Paa det øvrige Omraade har Lovgivningen ikke Bestemmelser. Der skjønnes imidlertid ikke at være nogen særlig Trang til at træffe Bestemmelser i saa Henseende. Hvad de vigtigste og betydeligste Omkostninger angaar, kan der neppe være Tvivl om, at Sagsførerne, naar de henvende sig til vedkommende admini-